

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: A. D.

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2018, o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu a přiznání starobního důchodu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2018 č.j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení změnila v rámci řízení o námitkách žalobce své rozhodnutí ze dne 31. 10. 2016 č.j. R-31.10.2016-424/X tak, že se žalobci od 18.2.2006 podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů uvolňuje výplata částečného invalidního důchodu ve výši 4 925 Kč měsíčně. Podle čl. II. bodu 8. zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů se žalobcův částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Žalovaná dále provedla všechny postupné valorizace tohoto důchodu, takže invalidní důchod žalobce od ledna 2018 činil 7 215 Kč. Doplatek částečného invalidního důchodu žalobci náleží podle ust. § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů ode dne 10. 10. 2009. Tímtež rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 1. 3. 2018 č.j. R-1.3.2018-42/X, podle kterého náleží žalobci od 22. 2. 2018 v souladu s ust. § 61a zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů namísto invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně starobní důchod ve výši 7 215 Kč.
2. Proti shora uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, v níž namítal, že se žalovaná nevyjádřila k rozsudku krajského soudu ze dne 16. 11. 2017 č.j. 18 Ad 23/2017 - 16. Žalobce ve své žalobě trvá na definitivním rozhodnutí krajským soudem v jeho sporné věci, když postoj žalované k jejímu vyřešení je solidarita vůči posudkové lékařce P. Tato lékařka uvádí ve věci jeho invalidního důchodu dezinformační hodnocení jeho zdravotního stavu a nepravdivé zprávy. Žalobce dále namítal, že při „určování jeho důchodového zařazení“ byl podhodnocený jeho zdravotní stav. Invalidní důchod mu byl přiznán pro zraněné koleno, zatímco jeho zdravotní stav byl poškozen vážněji v důsledku pracovních úrazů utrpěných při práci v dole. Žalovaná „vydala výměr o jeho starobním důchodu ve výši invalidního důchodu“ bez jeho souhlasu a vzdor tomu, že „soudní kauza jeho důchodu a žaloby není soudně ukončena“. Trval na doplacení neprávem zadržovaného invalidního důchodu od roku 2006 do roku 2016. Pokud žalovaná argumentuje tím, že s ní nebyl osm let v kontaktu, pak žalobce po „zamítnutí plného invalidního důchodu a marné snaze zaměstnat se v České republice“ odešel do Irska, kde žil u svých synů a do České republiky se vracel zřídka. Závěrem své žaloby požadoval žalobce konečné vyšetření svého sporu.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2018 č.j. RN-X, z připojeného dávkového spisu žalobce a ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 19 Ad 14/2015, sp. zn. 18 Ad 23/2017 a sp. zn. 18 Ad 41/2016 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících jednak z dávkového spisu žalobce a jednak z připojených spisů Krajského soudu v Ostravě vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- dne 12. 3. 2001 podal žalobce žádost o invalidní důchod a následně rozhodnutím žalované ze dne 11. 6. 2001 mu byl přiznán částečný invalidní důchod od 26. 3. 2001;
- rozhodnutím žalované ze dne 27. 1. 2006 byla žalobci výplata částečného invalidního důchodu zastavena od data 18. 2. 2006 pro nepodrobení se kontrolní lékařské prohlídce (znamená to tedy, že mu částečný invalidní důchod byl vyplácen do 17. 2. 2006);
- rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015 žalovaná částečný invalidní důchod žalobci odňala od 18. 2. 2016, přičemž vycházela z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 7. 1. 2015, dle kterého žalobce nebyl od 18. 2. 2006 invalidní. Dle téhož posudku byl invalidní v I. stupni až od 18. 12. 2014;
- dne 15. 6. 2015 vydala žalovaná rozhodnutí o námitkách žalobce, kterým potvrdila rozhodnutí ze dne 21. 1. 2015 a žalobcovy námitky zamítla;
- k podané žalobě žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem č.j. 19 Ad 14/2015 – 59 ze dne 28. 6. 2016 rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2015 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Po provedeném dokazování, zejména posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště Brno ze dne 8. 6. 2016 dospěl krajský soud k závěru, že žalobce byl částečně invalidní od 26. 3. 2001 do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 je invalidní pro invaliditu I. stupně;
- dne 1. 4. 2016 vydala žalovaná další rozhodnutí, kterým žalobci přiznala od 18. 12. 2014 invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Rovněž i proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, o kterých žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 20. 6. 2016 tak, že je zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 1. 4. 2016. Následně k podané žalobě žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem sp. zn. 18 Ad 41/2016 ze dne 2. 3. 2017 rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2016 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení s odkazem na posudek posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Brno ze dne 8. 6. 2016;
- dne 31. 10. 2016 vydala žalovaná rozhodnutí o tom, že „rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č.j. R-21.1.2015-426/X ze dne 21. 1. 2015 se podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů mění tak, že se žalobci podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. od 18. 2. 2006 obnovuje výplata částečného invalidního důchodu, že doplatek tohoto důchodu žalobci náleží od 10. 10. 2009 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a že invalidní důchod se od 1. 1. 2010 považuje podle čl. II. zákona č. 306/2008 Sb. za invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 13. 6. 2017. K podané žalobě žalobce pak Krajský soud v Ostravě rozsudkem č.j. 18 Ad 23/2017 – 16 ze dne 16. 11. 2017 i toto rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení pro podstatnou vadu řízení spočívající v tom, že žalovaná své rozhodnutí ze dne 31. 10. 2016 pojala za tzv. „autoremedurní rozhodnutí“ a o nároku žalobce na invalidní důchod rozhodla podle ust. § 87 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů;
- dne 1. 3. 2018 vydala žalovaná rozhodnutí č.j. R – 1.3.2018- 42/X, jímž rozhodla o tom, že podle ust. § 61a zákona o důchodovém pojištění náleží od 22. 2. 2018 namísto

invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně starobní důchod ve výši 7 215 Kč. O námitkách žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ve výroku II.

6. Krajský soud především zdůrazňuje, že rozhodnutí žalované přezkoumal v mezích žalobních bodů, tak jak mu ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.
7. Žalobce ve své žalobě především namítal, že postoj žalované České správy sociálního zabezpečení vůči jeho sporné věci vyvěrá ze solidarity k posudkové lékařce P. (poznámka soudu: nepochybně šlo o posudkovou lékařku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné) a že v jeho důchodové věci byl podhodnocen jeho zdravotní stav, když mu invalidní důchod byl přiznán pro poranění kolene, zatímco jeho zdravotní stav byl mnohem vážnější v souvislosti s výkonem důlní práce a utrpených pracovních úrazů. Tato žalobní námitka je zcela nedůvodná, neboť, jak mimo jiné vyplynulo z připojeného spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 19 Ad 14/2015, byl v této věci vypracován tzv. srovnávací posudek posudkovou komisí MPSV ČR, pracoviště v Brně. Podle tohoto posudku byl žalobce v době od 26. 3. 2001 do 31. 12. 2009 částečně invalidní, neboť šlo u něj o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídající postižení uvedeném v kapitole XV, oddílu H, položky 54, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. Pokles pracovní schopnosti byl stanoven za použití ust. § 6 odst. 4 této vyhlášky o 35%. V době od 1. 1. 2010 do 15. 6. 2015 šlo u žalobce o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podle přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. kapitoly XIII, položky 1, dle které byl stanoven pokles pracovní schopnosti o 35% a za použití ust. § 3 téže vyhlášky celkem 45%. Dle tohoto posudku jde u žalobce o středně těžké funkční postižení, chronický algický vertebrogenní polyetážový syndrom, těžké degenerativní změny C páteře, cervikobrachiální syndrom oboustranný, byla indikována dekomprese a fúze C4 až C6 páteře, lumboischiadický syndrom, mnohočetné protruze a herniace plotének v několika etážích s kontakty s durálním vakem a nervovými kořeny, chronická cefalea, impingement syndrom obou ramen, gonarthroza, femoropatelární arthroza pravého kolene, stav po ASC pravého kolene v roce 1988 s odstraněním mediálního menisku, ruptura předního zkříženého vazů pravého kolene, stav po úrazu pravého předloktí a zápěstí v roce 1994, arthroza radiokarpálních kloubů, syndrom karpálního tunelu, byla indikována déza či TEP obou zápěstí a TEP pravého kolene, stav po úrazu pravého předloktí a zápěstí v roce 1994 a drobný meningiom konvexity lbi v 2008. Podle závěrů posudkové komise byl žalobce nepřetržitě částečně invalidní od 26. 3. 2001 do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 je invalidní pro invaliditu I. stupně s tím, že platnost tohoto posudku, který posudková komise MPSV ČR v Brně podala dne 8. 6. 2016, je trvalá. Nutno dodat, že z tohoto posudku vycházela žalovaná i při vydání svého žalobou napadeného rozhodnutí a na základě něho uvolnila žalobci výplatu částečného invalidního důchodu od 18. 2. 2006, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí podrobně vysvětlila výpočet jeho výše a tuto výši, kterou žalobce ve své žalobě nijak nezpochybňoval, valorizovala podle později vydaných právních předpisů o zvýšení důchodu.
8. Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že trvá na doplácení neprávem zadržovaného invalidního důchodu od roku 2006 do roku 2016. Jak vyplynulo z dávkového spisu žalobce, žalovaná výplatu žalobcova invalidního důchodu zastavila proto, že se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, ačkoliv k tomu jako příjemce částečného invalidního důchodu

povinen byl a byl k tomu vyzván. K zastavení výplaty částečného invalidního důchodu žalovaná přikročila od 18. 2. 2006, proto žalobou napadeným rozhodnutím od tohoto data v souladu s výše citovaným srovnávacím posudkem PK MPSV ČR výplatu tohoto důchodu uvolnila. Zároveň však rozhodla, že doplatek částečného invalidního důchodu žalobci náleží ode dne 10. 10. 2009. Žalobce totiž o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu požádal dne 10. 10. 2014 a doplatek invalidního důchodu mu proto žalovaná přiznala od 10. 10. 2009, když postupovala podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) věty druhé zák. č. 155/1995 Sb., podle něhož důchod nebo jeho zvýšení se doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Podle ust. § 55 odst. 2 věty první nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká, není-li dále uvedeno jinak, uplynutím pěti let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží. S přihlédnutím k těmto zákonným ustanovením nelze tedy přisvědčit žalobci v jeho námitce, že trvá na doplácení neprávem zadržovaného invalidního důchodu od roku 2006 do roku 2016. Na tom nic nemůže měnit namítaná skutečnost, že s žalovanou nebyl žalobce v kontaktu proto, že poté, kdy mu byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod a neměl pracovní uplatnění, odešel do Irska a do České republiky se v té době vracel zřídka.

9. Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím žalované v tom, že „vydala výměr o jeho starobním důchodu ve výši invalidního důchodu“ bez jeho souhlasu a to přesto, že „soudní kauza jeho důchodu a žaloby není soudně ukončena“. Jak již bylo shora uvedeno, žalovaná vydala dne 1. 3. 2018 rozhodnutí o tom, že podle ust. § 61a zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů náleží žalobci od 22. 2. 2018 namísto invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně starobní důchod ve výši 7 215 Kč měsíčně. K uvedenému krajský soud poznamenává, že zákonem č. 306/2008 Sb., jímž byl s účinností od 1. 1. 2010 novelizován zákon č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, byl v části čtvrté, hlavě šesté vložen nový díl třetí nazvaný „přeměna invalidního důchodu na starobní důchod“. Podle ust. § 61a odst. 1 nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod. Podle odst. 2 téhož ustanovení starobní důchod, na který vznikl nárok podle odst. 1, náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod. Podle tohoto zákonného ustanovení žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí také postupovala a nutno zdůraznit, že k tomu nebylo zapotřebí souhlasu žalobce, neboť uvedené zákonné ustanovení je tzv. kogentní (příkazovací) normou. Pakliže žalobci byl napadeným rozhodnutím přeměněn invalidní důchod na starobní důchod ve stejné výši, v jaké mu náležel dosavadní invalidní důchod, nevylučuje to podle odst. 3 citovaného zákonného ustanovení nárok, podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 zákona o důchodovém pojištění. Nutno dodat, že vydání rozhodnutí ze dne 1. 3. 2018 nemohla bránit překážka spatřována žalobcem v tom, že v té době nebylo pravomocně ukončeno řízení ve věci námitek žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2016 mylně nazvané žalobcem jako „soudní kauza jeho důchodu a žaloby“.
10. Se zřetelem ke shora uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž v této věci rozhodl tímto rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

11. Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovaná na jejich náhradu nárok ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 6. září 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce